

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechthildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XXVII. Fastidit anima amans omnem creaturam.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Ad Nonam : amoris mors est angustia concors.
 Ad Vesperas : amoris afflictio est devotionis infusio.
 Ad Completorium : requies amoris est gaudium honoris.

Hæc septem verba femina sancta, corpore debilitato, præ spiritus fervore, vel etiam per languorem amorem delectantem, decantare Domino consuevit.

XXVII. FASTIDIT ANIMA AMANS OMNEM CREATURAM.

SPONSA Christi de quietethalami sanctæ Trinitatis egrediens sic omnes alloquitur creaturas : Eia , elongamini et discedite a me, universæ creaturæ; vos affligitis me, nec valet vestra præsentia me consolari. Dicunt ei : Quare ? Respondet : Dilectus meus cum dormire discessit a me , ubi inter brachia ejus requevi : *Dicunt creaturæ* : Non potest te hic pulcher mundus et omne quod in eo est consolari ? *Respondit* : Non , video namque serpentem falsitatis vagantem in omni hujus sæculi voluptate. Video etiam angelum ¹ avaritiæ cadavere ignobilis dulcedinis plurimos attrahentem. *Dicunt* : Potestne regni cœlestis sublimitas consolari te ? *Respondet* : Non ; esset enim in seipso [mortuum], si vivus Deus non appareret. *Dicunt* : Possuntne te Sancti consolari ? *Respondet* : Non ; qui si de effluente vitæ fonte separarentur, plus lugerent quam ego ; nam quanto me excellunt, tanto profundius in Deosunt. *Dicunt* : Valet Filius Dei te quoquo modo consolari ? *Respondet* : Ita. Ego interrogabo eum quando velit deambulare ad flores sacræ cognitionis ; rogaboque eum ut mihi aperire dignetur jucundam affluentiam magnificæ Trinitatis, unde solummodo anima haurit vitam. Si secundum nobilitatem meam meruero consolari, oportet ut divinum spiramen absque labore me pertrahat in se. Splendor enim solis summæ Majestatis transparet per aquam mundissimæ humanitatis, voluptasque Sancti Spiritus ab utroque procedentis omnia

IV. 12.

1. *Lege hamum, teutonice angel.*

quæ sub Deo sunt, *et Deus non sunt*, a meis affectibus elongavit. Mortua sum mirabiliter *huic mundo*, et nihil sapio præter Deum; hujus tamen suavissimi saporis dulcedine frequenter libens careo, ut ejus magnificentia extollatur. Nam cum ego indigna meis viribus ipsum laudare non sufficio, ipsius oculis offero omnem creaturam, ut omni sua sapientia, amore, pulchritudine, desiderio, *jubilo*, sicut ex ipso acceperunt, pro me clarificent Creatorem. Cum hujus laudes meminero, nullum dolorem sentio. Sustinere nequaquam valeo quod me alicujus rei præter Dilectum contingat consolatio; amicos meos terrestres amo tamquam consortes cœlestes, inimicos vero in [sancto] mœrore porto et diligo, *deprecans* ut salventur. Omnium bonorum sufficientia Deo affluit; nunquam sibi se amantium contingentia sufficit animarum.

Cum per octo annos horum mirabilium ista consolatio perdurasset, complacuit Altissimo supra meritum nobilitatis suæ valde animam consolari: Eia, præcordialis Domine, in altum nimis noli me sustollere, dixit anima reputans se indignam: Bonum mihi nimis est in loco novissimo recumbere, ubi pro tua gloria cupio perpetuo detineri. Cecidit ergo misera deorsum ad pendentes et proscripitas animas, ibique gratanter tamquam loco optimo requievit. Sequebatur ergo eam Altissimus ea claritate quam in infimis gaudiis positi poterant sustinere. Singulis namque sic ejus refulget claritas, prout eos virtutum habitus nobilitavit et operatio, et sanctificavit charitas in præsentia.

Sanctus Joannes in *Epistola sua* dicit: Videbimus eum sicuti est ¹: Hoc quidem verum est; verumtamen secundum dispositionem aeris sol refulget; multiplex est sub sole aeris mutatio in terris: sic multæ mansiones in *domo Patris* sunt in cœlis. Attamen sicut perspicax fuerit oculus mentis, sic erit illa visio claritatis.

Et dixit Dominus: Quamdiu vis hic morari? Et dixi: Eia, concede mihi, Domine mi, et dimitte me adhuc amplius pro gloria tua mergi.

Post hæc anima cum corpore tam profundas tenebras in-

1. I. Joann. c. 3.

cidit ut cognitione carerem et luce. De familiaritate Dei nihil noveram : sed ipsa beata charitas abiit, et elongata est a me. Tunc dixi : Ubi es nunc, Domina fidelitas, ego tibi modo officium charitatis committo, ut in me gloriam Dei custodias et honorem. Tunc assumpto officio charitatis, tam sancta patientia et læta longanimitate tuebatur me, ut sine miseria viverem et dolore.

Et ecce circumdedit me infidelitas magnis tenebris, clamans ad me crudeliter : et expavi, valdeque exhorruui vocem ejus. Si gratia hæc, inquit, a Deo processisset, nequaquam tui oblitus te sic dereliquisset. Et dixi : Ubi es nunc, o constantia? Reduc ad me, obsecro, *catholicam* fidem veram.

Dixit ergo Deus Pater cœlestis ad animam : Memento quid præsenseres, et quid perspexeris, cum inter me et te medium nullum fuit. Et intulit Unigenitus Patris : Recordare, quantas corpus tuum pœnas pertulerit ex amore. Addidit quoque Spiritus Sanctus : Memor esto scripturæ quam scripsisti.

Tunc anima cum corpore, cum vera fidei constantia respondit : Sicut credidi et cognovi, dilexi et perfrui sum : sic ex hac vita impermutabilis emigrabo.

Deinde alienatio Dei veniens circumdedit animam undique et dixit [beata anima : Bene venisti, valde beata alienatio ;] bene nata sum, quod te pedissequam habere merui. Tu enim inconsuetum mihi affers gaudium et incomprehensibile miraculum, atque intolerabilem suavitatem. Tu autem, Domine, hanc suavitatem longe fac a me, facque me tuam alienationem retinere. Eia, bene mihi, Domine Deus, quod hanc in via charitatis merui supportare, quia qualiter veniens id mihi sic non audeo enarrare ; dico tamen quod fel in mel in meis faucibus est mutatum. Desideravi ergo quod omnis creatura Creatorem glorificans, hymnum *Te Deum laudamus*, jubilans decantaret. Renuit autem hæc illa, et avertit a me faciem *indignantis*. Lætificata ergo valde sum et dixi : Quod me nunc contemnit et ad me tergum vertit, laus immensa Dei est ; bene mihi. Nunc procedit in me gloria Dei, quia nunc mirabiliter est Deus mecum, cum me alienatio sui, plusquam ipse, reficiat *delectando*.

Hoc satis innotuit [animæ]; nam cum eam Deus in alienatione [extrema] consolari vellet, dixit ei: Memento, Domine, quæ ego sum, et contine te a me. Et ait illi Dominus: Fave mihi, obsecro, ut fervorem meæ majestatis, affectumque [meæ] humanitatis, ac voluptatem mei Spiritus refrigerare liceat mihi in te. Ait illa: Annuo, Domine, hoc pacto ut tui solius in me et non mea delectatio compleatur.

Post hæc [Sponsa] in tam magnas irruit tenebras, ut corpus ejus in pœnis tremere et deficeret incurvatum. Interim rogavit eam quidam ut pro ipso Dominum deprecaretur. Et dixit: O [Domina] pœna, committo tibi ut tu me liberares a me, quoniam tu nunc suprema es in me. Et ecce pœna corporis et animæ, umbræ similis tenebræ, sustulit se a me et pergens ad Dominum sapienter, exclamavit voce valida vehementer: Domine, tu nosti, et ante te est omne desiderium meum. Et occurrens ei Dominus, ante januam regni dixit: Bene venisti; o [Domina] pœna, tu in terris fuisti mei corporis proximum indumentum, et omnis superborum despectio fuit mea superior circumdatio, et licet te illic diligam, nequaquam hanc regni januam introducam; verumtamen anima quæ duo complere voluerit, duplex præmium reportabit; sic [illa debet esse] constanter disciplinata et prudens, et sic eris ei utilis, amplexaboque eam dulciter et meo pectori applicabo firmiter. » Et dixit pœna Deo: Domine, ego multos beatos facio, nec inde sum beata; multa sancta corpora efficio, et sum mala; multos ad cœleste regnum dirigo, nec tamen illuc pervenio. Cui dixit Dominus: Pœna, tu non es cœlestis natione, quapropter illuc non poteris pervenire; tu de corde Luciferi es egressa, illuc revertaris, secumque perpetuo permanebis. *Et dixit anima*: Eia, felix Dei alienatio, cui sum tam amicabilem alligata, tu meam in pœnis confirmas voluntatem, tu dulcoras mihi in hac vita diutinam expectationem; quantoque tibi majori societate copulor, tanto fit in me major Deus et mirabilior. O Domine, in profundo impermixtæ humilitatis ab oculis tuis non absorbeor; sed væ mihi quod me in elatione mentis a te tam feliciter avertor; verumtamen quanto profundius in humilitate me mergo, tanto suavius sitim animæ meæ reficio et exstinguo.